

brev Banerne for Statens Regning; men saaledes som Forslaget her foreligger, maa Ministeren dog, saasnart Ubløsningen har fundet Sted, tage Bestemmelse, om han vil bortforpagte; fordi den ærede Forslagsstiller har forandret Ordene til: Naar det danske Jernbaneselskab ifølge Bestemmelsen er ophævet, skal Regjeringen være bemyndiget til enten for Statens Regning eller osv., maa Regjeringen altsaa tage en Beslutning. Det forekommer mig ikke, at det kan modsiges. Endvidere vil jeg gjøre opmærksom paa, at naar Regjeringen har taget den Beslutning at bortforpagte paa eet Aar, seer jeg ikke, som Lovforslaget lyder, at Regjeringen af egen Myndighed kan opfige denne Drift og gaae over til Statsdrift igjen. Jeg seer ikke, hvorledes dette kan skee, uden ved Beslutning af Repræsentationen. Det bliver altsaa kun eengang, Regjeringen tager sin Beslutning og gjør sit Valg, og naar Bortforpagtning er valgt, saa er det Lov, der ikke kan forandres uden ved ny Lov.

Sad: Jeg troer ikke, at det ærede Medlem for Helsingør (Abler), før han talte, havde stor Udsigt til at sætte sit Forslag igjennem, og jeg troer heller ikke, at den Maade, paa hvilken han begrundede det, skal have vundet mange Sjæle. Da han nu desuden tilbeels har faaet Tilsvær, baade af den høitærede Minister og af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk), skal jeg indskrænke mig til nogle Ord, hvorved jeg vil slaae enkelte Ting fast. — Jeg vil da for det Første tillade mig at takke den ærede Tale, fordi han selv slog fast, at det, der i Diebliffet er Tale om, er ikke om Andet, end om man vil tillade Staten selv at drive Banerne, eller om man vil bortforpagte dem til det sjællandske Jernbaneselskab. Dette udtalte han selv meget stærkt i Begyndelsen af sin Tale, og deri troer jeg, at han har fuldkommen Ret. Jeg antager altsaa, at Alle nu maae have fuldstændig Klarhed om, at der for Diebliffet ikke er Tale om at contrahere med Andre. De Herrer derfor, som mene, at det af de Grunde, der tilstrækkeligt af mig og Andre bleve anførte ved første Behandling, kun er libet usseligt, at det sjællandske Jernbaneselskab kommer til at drive ogsaa Statsbanerne

her i Landet, ville altsaa ikke i mindste Maade lade sig bevæge til at gaae ind paa det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem. Nu sagde det ærede Medlem nok, ja, men det kan være, at vi kunne opnaae andre Betingelser, det er Noget, de Herrer ikke vide. Nei! det vide vi ikke; men hvad jeg troer vi vide, og hvad vi fornuftigviis bør kunne vide, er, at vi ikke ville faae bedre Betingelser; thi den Antagelse strider dog imod al sund Tænkning, at vi skulde kunne vente, naar vi kun tilbyde Jernbaneselskabet Forpagtning paa eet Aar, da at faae bedre Betingelser, end naar vi tilbyde det Forpagtning paa 14 Aar. — I det længere Tidrum kunde Selskabet dog maaskee gjøre sig Haab om at indvinde enbeel paa Grund af den stedse stigende Samfærdsel. Altsaa vi kunne vistnok faae andre Betingelser, men bedre Betingelser troer jeg dog, Ingen tør antage, at vi kunne opnaae. — Det ærede Medlem udtalte dernæst, at der var en Modsigelse i Landstingets Betænkning, og at jeg skulde have gjort mig skyldig i den samme Modsigelse, nemlig om det, der er udsagt om de 3 Aar. Jeg har ikke gjort mig skyldig i den af ham nævnte Modsigelse, idet jeg aldeles ikke har talt om de 3 Aar, som stikede til at give Prøve paa en god eller slet Statsdrift, men han har tilmed, hvad dette Punkt angaaer, at man dog i disse 3 Aar kunde samle visse Erfaringer, faaet Svar af den høitærede Minister. Man kan virkelig ogsaa i den Tid samle endeel Erfaringer, fornemmelig fordi man saamtidig har et privat Selskab, netop det sjællandske, at sammenligne Statsdriften med, og saaledes kan man, naar man igrønt tager alt Andet med i Betragtning, dog maaskee nok komme til en begrundet Mening, om det virkelig skulde have viist sig, at Statsdriften har været uhelligere end den private Drift. — Men det, som jeg forøvrigt fremhævede ved forrige Behandling, var, at der rimeligviis om 3 Aar vil kunne være begrundet Tale om Concurrence med Hensyn til Dvertagelsen af Driften paa vore Jernveje; vi kunne fornuftigviis haabe, at Stillingen til den Tid ikke er saaledes, at vi alene staae ligeoverfor det sjællandske Jernbaneselskab, men at vi da tillige have andre Selskaber for os, der alvorligt ville concurrere med hin-